

I. OFEC

Cada ésser d'una roda
és l'eix que gira,
cau, ofrena i afronta
en l'enclusa del dolor.

Llunàtic, Marguerite Yourcenar

OFEC

L'oliana besa,
i tu m'ascles entre esclats,
m'enneules sense sutges
i em mates pels terrats.

La teva bravesa em pesa,
em reté i em nega
les fulles closes
en les hores mortes.

I defuges el dolor,
el verí i les lloses
i trepitges el toll fosc
de les llàgrimes foses.

Hivernacles de tardor
de la meva roja fatiga.
En cada bri de la meva pell
hi sura la teva mentida,
tan sols ens uneix
la mateixa ferida.

A LA VORA DEL MEU RECER

A la vora del meu recer
no hi trobaràs grans marinades,
ni figues obertes en flor,
ni pomes ensucrades.
En sé poc, de fornades
i de vanitat pueril.

Eixorca per penyora,
en una nit fosca i fosa
enterro somnis i petons
no fets,
arraulits per sempre
en aquest ventre estèril.

A la vora del meu recer
no hi veuràs bellesa encegadora,
els cabells aspres me'ls lligo
amb espigues de blat,
i amb les mans recargolades
i els ulls tristos del nonat,
enfarcello penes eixutes
esbarzades pel mal cap.

Entre el panís i la marrada,
a voltes fico cullerada!
Vaig néixer sense delit.
No esperis cap estol a ultrança,
ma llacuna s'omple poc
i a tardança.

Però a l'Urgell,
els ametllers floreixen
per arreu de la contrada,
no importa l'oratge ni el tro,
l'olor intensa de rosada
apaga els fems
i aquesta maldada.

A la vora del meu recer.

IL·LUSIÓ PERVERSA

No et vols,
no t'estimes
ni en la forma,
ni en el contingut.
I et malmets el cos i l'ànima
encabint-te dins d'un embut.

No menges,
no carbures,
i en l'ofec de les mesures,
t'encegues i t'embadoques
amb els maniquins
més amples que tu.

I t'allargasses el rostre
com la branca d'una espiga
que empal·lideix i es desitja
a la riba d'una sirga.

En el bell somni,
el cristall et parla
que ets prima i llarga

com una ramulla,
però més enllà del miratge
confons i ignores els béns
que la natura et curulla.

Aquesta perversa il·lusió
et mata i et buida les nits,
i els arbres florits,
silenciosament,
t'envegen.

INCORPOREA BELLEZZA

Incorporea bellezza,
del somni eròtic de l'amant.
Aurèola tota blanca
per a mi,
els llavis,
per a tu,
renéixer en un altre,
que no sigui aquest desig
incontrolable,
per transformar-se
en incorporea bellezza.

Vagament amorosa,
efímera,
mòrbidament dolça,
rosa,
amarat al teu pubis
obert
rere els llençols desfets
flamejants,
en els mugrons lascius.

Frescor etèria
de la teva pell indomable,
que cau sobre l'absència,
orfe de Petrarca.

Catarsi!

En la incorporea bellezza.

CAU DE NIT

Còncau el teu cos
sobre el meu ventre ombrívol,
verd brollador silenciàt
en l'estany lletós.

Al·legoria Prima
en fondre's els teus pits
amb els meus,
la ràbia amb la set.

Aurèola profunda
dels teus cabells giragonsats,
magnificent Deessa immortal
en entrar al Partenó.

I te'n rius de mi
per com t'observo,
per com em desmunto
en cavalcar sobre el meu pubis.

La teva boca
exhala cants de sirena,

exorcitza l'ànima més pura,
i afina les cordes rovellades
de la meva guitarra grisa.

Innocentment
 confiada,
adorablement
 arraulida,
rere les ombres del desig.

Em recordes a mi
quan encara era jo.

RES ÉS PER SEMPRE

Joiosa,
llueixes un cos
que no és perpetu
ni tan sols és teu,
és un tros de carn prestada,
motllada, tensada
dins un teixit de temps
incert.

No et pertanyen les olives,
ni la mel, ni el mató,
ni el bri d'ordi amansat
per al senglar trist i afamat.

Se t'apropen aus migratòries
en una lluita de domini i poder,
i en l'afany del seu delit,
només obtens llana seca
que muda en les bordes
esquilades pel desig.

Anamorfosi gabial,
força ativa de Seth,
ventre segat
que oprimeix l'aire
i t'ofega l'autoestima.

I aboques al mar la raó,
veient en el vòrtex material
maons,
com blans anyells que es perden
en aparadors que ostenten
miratges sense fons.

Camins de gairell
s'endinsen en la nit,
i t'aclaparen amb paüra
tot el dolor fins que et supura
i et fan sentir indefensa,
feblement solitària.

Pobra fredeluga mesella
que no sap qui és...